

Lydia Strong

BUNNY

Lydia Strong

BUNNY

Děkuji svým čtenářům.

Prolog

Všichni hledáme svého vysněného, dokonalého partnera. Někteří po něm pátrají celý život, někteří ho ani nenajdou. Já jsem jej našel, když mi bylo pět let. To se vedle nás přistěhovali noví sousedé. Mladá rodina se dvěma syny a jednou dcerou. Dcera byla nejstarší, bylo jí už devět let. Klukům bylo sedm a pět let. Rychle jsme se, i přes mou nesmělost, skamarádili. Zvláště s nejmladším, který byl v mém věku, jsem si rozuměl. Jmenoval se Jimmy a ve chvíli, kdy mě zachránil před vzteklým psem, se pro mě stal mým princem. Jenže tahle pohádka se v pubertě stala spíše hororem, když jsem zjistil, že zatímco já jsem na prince, tak on je na princezny. Já ho vždy miloval, on mě bral jako dalšího bratra. Já ho obdivoval, on mě chránil. A já nyní musím překonat sebe sama, abych o něj nepřišel.

Pátek

Začínám v jedné své noze cítit přicházející křeč, která mě chytá z dlouhého dřepění. Narovnat se ale nemůžu, protože bych se prozradil. Sedím totiž na trávě u živého plotu, který dělí náš pozemek od sousedů, a bohužel slyším, jak si Jimmy povídá se svojí holkou Rondou. Ne, že bych je chtěl špehovat, ale chtěl jsem jít za ním, když oni vyšli z jejich domu. Teď se loučí, protože Ronda odjíždí domů.

„Vím, že mi do toho nic není,“ říká zrovna ona svým pisklavým hlasem, „ale říkají to všichni.“

„A já ti říkám, že je to blbost! Sebastian do mě zamilovaný není,“ řekne Jimmy hlubokým hlasem.

To mluví o mně.

„Ale no tak!“ oponuje mu ona. „Viděls, jak se na tebe dívá?“

„Jako na svýho vlastního bráchy! Známe se proboha celej život! Navíc, on ví, že nejsem na kluky!“

„To je mu asi jedno! Měl vůbec někdy nějakýho přítele?“ Ronda má kupodivu dobré argumenty.

„O žádném nevím.“

„Vidíš?!“ zajásá vítězně pisklavým hlasem ona. „Je mu už osmnáct let a je panic! A proč asi?!“

„Je jen nesmělej, nerad k sobě někoho pouští! Přestaň se do něj navážet, je to můj nejlepší přítel!“ ohradí se přísně Jimmy.

Nejlepší přítel! Slova, která většinu lidí potěší. Mě ale ne. Naopak je to pro mě bolestivé označení. Takové, které zaručuje, že my dva

spolu nikdy nebudeme chodit, že mě nikdy nebude mít rád. Že ve mně nevidí případného partnera, ale jen kluka, se kterým si povídá o holkách.

„Pokud jsi si jistej, že i pro něj jsi *jen* přítel, tak fajn!“

„Jsem si jistej!“

Po jejím odjezdu a jeho odchodu do jejich domu sedím ještě chvíli venku.

Ženy mají opravdu dobrou intuici. Ronda, i když mě osobně zná pár týdnů, dokázala vidět to, co Jimmy nikdy neodhalil. Myslel jsem, že to umím dobře skrývat. Ostatně se to stalo mojí přirozeností. Skrývat své city, skrývat své přání, i skrývat sebe samu. Ale asi nejsem tak dobrý herec.

Už dávno mi došlo, že mezi mnou a Jimmy nikdy k ničemu nedojde, ale také nechci, aby se ztratil z mého života. Mám rád jeho sílu i ochranu, rád se na něj dívám nebo jej poslouchám, rád s ním obědvám nebo se dívám na filmy. Nechci, ne, nesmím o něj přijít. Provází mě téměř celý můj život, je moje jistota. To, že je kolem mě, je pro mě stejně samozřejmé a přirozené, jako slunce na obloze. A stejně tak je i oslňující a silný.

Když se začne stmívat, zvednu se a jdu do svého pokoje. Doma nikdo není, moji rodiče pracují a chodí z práce později. Táta šéfuje na stavbách a máma je účetní v jedné firmě. Ticho v domě mi vyhovuje. Nemám rád hlasitou muziku nebo křik. Když jsem sám, tak si ani nepouštím hudbu nebo televizi, jak jiní. Spíš by mě to rušilo, než uklidňovalo.

V pokoji si sednu do velkého ušáku v rohu, kde si rád čtu. Dnes tu ale přemýšlím.

Už dříve jsem se rozhodl, že Jimmymu nikdy neřeknu, co k němu cítím. Ví, že to on neopětuje a nechci jej ztratit tím, že by se mi začal vyhýbat. Ne proto, že jsem gay, to samozřejmě dávno ví, ale proto, abych ho neměl na očích. Neměl bych tedy něco udělat, abych tomu předešel? Ale jak si mám najít přítele? Ne, že bych to nikdy nezkoušel, ale díky mé povaze neumím nikoho oslovit na ulici nebo v baru. A na fórech jsou divné typy. Když už jsem se s někým sešel, tak jsem jej podvědomě porovnával s Jimmym a to byl konec, protože nikdo neobstál.

„Ahoj Sebe,“ ozve se ode dveří Jimmyho hlas.

Překvapeně zvednu hlavu, neslyšel jsem ho.

„Tvá máma mě pustila,“ vysvětlí mému udivenému pohledu.

„Ona už je doma?“ Tu jsem také neslyšel.

„Jo, i tvůj táta. Přijeli před chvilkou.“

„Aha. Potřebovals něco?“ zeptá se jej.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli s náma půjdeš zítra na zmrzku“ sedne si Jimmy na moji postel.

„S vámi?“ Kdo všechno půjde? Sice to není hezké, ale doufám, že Ronda tentokrát nebude moci.

„S Rondou, Martinem, Sarah, Lindou.“

„Aha. Půjdu, nic nemám.“

Přes léto nikdy nemám žádný program. Na dovolenou s rodiči nejzdím. Ani oni dva spolu nikdy nikam nejeli. Kroužky, které mám ve škole, přes léto nefungují. I proto se těším do školy.

„Sebe, můžu se na něco zeptat?“ podívá se na mě svými čistě hnědými očima, které zdědil po své mamince.

„Hm?“

„Tys s někým někdy chodil?“

Takže mu něco z těch řečí v hlavě uvízlo. Jen se v duchu mohu pomodlit, aby to nebral vážně.

„Já teď s někým jsem,“ vypadne ze mě, ani nevím jak. Je to asi podobné, jako když policie zakřičí *ruce vzhůru* a člověk je automaticky, bez přemýšlení, zvedne. Prostě je to pud sebezáchovy.

„Vážně?“ vykulí oči.

„Hm. Ale je to teprve chvilka, proto jsem nic neříkal.“ Lžu svému nejlepšímu kamarádovi a mrzí mně to, ale nemohu jinak.

„Jakej je?“ vyzvídá zvědavě Jimmy.

„Takový normální.“ Co také říct o imaginárním člověku?

„Kdy mi ho ukážeš?“

„Jimmy, jsem opravdu teprve na začátku, zatím se poznáváme navzájem, nechci jej rovnou předhodit vlkům,“ usměji se na něj mírně.

„Byl bych na něj milej!“ ujišťuje mě Jimmy. „Jako tvůj nejlepší kámoš ho musím zkouknout a ujistit se, že je to pro tebe dobrý kluk.“

„Já vím, ale... Ještě chvilku,“ poprosím.

„Jasně, ale překvapils mě.“

„Hm.“

„Tys ještě s nikým nespál, že ne?“ pokračuje v otázkách, které jsou mi trochu nepříjemné. Ale vzhledem k tomu, jak dlouho se známe, odpovím.

„Ne.“

„A s ním chceš spát?“

„Samozřejmě, že člověk chce spát s někým, s kým chodí a má ho rád.“

Aspoň myslím, nikdy jsem neměl ani ten nejkratší vztah, jen jednu schůzku, která dopadla hrozně. Ten kluk mi vynadal, že jsem děčko, že jsem mu určitě lhal o svém věku, a že si mám jít hrát někam na hřiště. Přitom jsem mu napsal svůj správný věk. Asi jsem mu měl poslat fotografii, ale... Ale myslel jsem, že pak mi určitě nepřišel.

„Pak mi o tom musíš říct! Já anální sex nikdy nezkoušel a rozhodně ne jako ten druhý!“ pokračuje Jimmy.

Zrudnu a podívám se na druhou stranu pokoje. Nemám rád řeči o sexu, příliš se na to stydím. Navíc, podle mého je milování naprosto soukromou záležitostí a nemělo by se rozebírat s jinými osobami. U Jimmmyho si nejsem jistý, jelikož je to můj nejlepší přítel a tomu bych to asi říci měl. Ale to neznamená, že by mi to bylo příjemné.

„No tak, slib mi, že mi o tom řekneš,“ ždouchne do mě nohou.

„Hm.“

„Bezva, já půjdu. Jen jsem tě chtěl pozvat na tu zmrzku. Takže asi v jednu buď připravenej!“ otočí se a odběhne.

Sejdu dolů na večeři, kde už u stolu sedí táta a máma nosí jídlo na stůl.

„Ahoj Sebastiáne,“ pozdraví mě tiše máma.

„Ahoj,“ sednu si ke stolu, co nejdál od táty. Raději se k němu moc nepřibližuji, vím, že to nemá rád.

„Rendy, ten novej kluk u nás v práci, dneska dokázal unést pět velkých pytlů cementů naráz!“ zahájí konverzaci táta. Většinou si vystačí naprosto sám, nepotřebuje naši odezvu. I dnes je tomu tak.

„Tomu říkám pořádněj chlap! A to je mu teprve dvacet let, v podstatě mlad’och, a má víc síly než hodně dospělých. Na takovýho kluka můžou být jeho rodiče pyšní! Pokud takhle půjde dál, určitě brzy povýší! A o polední přestávce soutěžil s Herrym, kdo rychleji vyveze plný kolečko z přízemí do třetího patra,“ rozplývá se dál táta, zatímco si přidává už druhou porci masa.

Na chválení cizích jsem si už dávno zvyknul, ale stejně to vždycky zabolí. Pokud nedám najevo, že jsem u stolu, tak si mě snad nevšimne a nebude mě srovnávat se svými spolupracovníky. Z žádného srovnání nikdy nevyjdu vítězně. Dnes má ale táta dobrou náladu, tak si mě nevšímá.

Po jídle se vrátím do pokoje, kde přemýšlím, do jakého průšvihů jsem se to dostal! Jak si teď najdu přítele? Musí to být ale rychle! Jak to mám ale udělat? Za celých osmnáct let, co jsem na světě, jsem se nedokázal dát dohromady s žádným klukem. Jak to teď mám zvládnout v pár dnech?

Nebo bych mohl Jimmymu říct, že jsme se rozešli? Ale to by Rondu neumlčelo, naopak by to byla voda na její mlýn. Už nikdy by mi nedala pokoj a navážela by se do mě. A Jimmy by byl nešťastný, že se hádáme.

S novým odhodláním si sednu k počítači a vyhledám možnosti seznámení pro gaye v okolí. Sice nejsme malá vesnice, ale ani velkoměsto, takže mi moc možností internet nenajde. Překvapeně ale

zjistím, že je nedaleko odsud jeden klub, kam hojně chodí homosexuální klientela. Ale podle obrázků se nejedná o zrovna klidný podnik, spíš o klub na známosti na jednu noc. Prostě takový podnik, do kterého bych v životě nešel! Snad to nebudu muset využít.

Vezmu si rozečtenou knihu a sednu si do ušáku. Za ním stojí vysoká lampa, která mi svítí ke čtení. Takto trávím většinu času ve svém pokoji. Pokud se tedy neučím. I kvůli tomuto mě táta kritizuje. Nechápe, že někdo je raději ve svém pokoji a čte si, než aby chodil po klubech nebo po posilovnách. Nebýt mámy, která je stejná jako já, tak bych si myslel, že jsem adoptovaný, protože jemu nejsem vůbec podobný. Pro něj jsem jen velké zklamání, se kterým bohužel nic neudělá. Čím více jsem se mu snažil zavděčit, tím více jsem selhával a přesvědčoval tátu, že jsem opravdu k ničemu. Máma si podle mě vyčítá, že mu nedala více dětí, protože jedno by se určitě povedlo i po něm a dělalo mu radost, kterou jsem mu nedal já.

Sobota

Ráno se probudím brzy, ale i tak rodiče v domě nezastihnu. Táta má hodně koníčků a doma se moc nezdržuje. Mamka chodí každou sobotu na květinový trh, který se koná v sousedním městě. Květiny jsou její jedinou zálibou, a věnuje jim veškerý svůj volný čas. Květináče jsou rozmístěny po celém domě a i zahrada je v obležení květin. Táta kytky nesnáší, ale nechává to být.

O samotě se nasnídám a zajdu i s knihou na zahradu. Je to z většiny zatravněná plocha, na které je několik záhonů s květinami a nějaké skalky.

Máme tu i bazén, ale koupu se málo. Když jsem byl malý, tak se mě táta snažil donutit plavat tak, že mě tam pořád házel, až když jsem byl unavený a nemohl jsem, nechal mě jít na břeh. Od té doby tam nerad plavu.

„Ahoj,“ ozve se z vedlejšího dvora hlas. Je to Jimmyho starší bratr John. Také on je vysoký, sportovně stavěný a zaměřený. Asi je to mají díky jejich otci, který je policista. Pan Roll je vždy vedl k radosti z pohybu a aktivitě. Často je bral na policejní cvičiště, kde zkoušeli lézt po laně nebo překážkové dráhy. Párkrát jsem tam byl s nimi i já, ale nešlo mi to. V pažích nemám žádnou sílu, takže jsem se nezvládnul přitáhnout a udržet na laně.

„Ahoj.“

John přeleze plot a sedne si vedle mě na lehátko. Vybere si ale místo co nejbližší bazénu, zatímco já se držím dále od kraje.

„Neviděl jsem tě aspoň čtrnáct dní. Byls někde na prázdninách?“ zeptá se mě, když nohou zkoumá teplotu vody.

„Ne, byl jsem doma.“

„A pojedíš někam? Ještě zbývá jeden měsíc do začátku školy,“ ponoří svoji nohu až po koleno do bazénu.

„Tobě zbývá víc.“

John studuje na vysoké škole, bude z něj právník. Sice si ještě není jistý specifikací, ale ví, že právníčina jej bude bavit. Zatím vyloučil trestní právo, protože nechce obhajovat vrahy a zloděje, a rodinné právo, jelikož řešit rozvody a hádky rodičů o dítě, se mu také nelíbí. Jeho favority jsou obchodní nebo pracovní právo. Každopádně si první ročník nechává všeobecné zaměření, aby měl čas vše si důkladně promyslet a rozhodnout se. Myslím, že je to dobrý nápad. Přece jen se jedná o rozhodnutí, které ovlivní celý život.

Otázku prázdnin raději přejdu, jelikož mě nečeká vůbec nic.

„Jo, za rok to poznáš sám,“ řekne John a sundá si triko i plandavé šortky, pod kterými má plavky. „Smočím se, jo?“

„Jasně.“

John si zaplave pár bazénů a pak vyleze za mnou na břeh.

„Prý máš chlapa,“ lehne si na kachličky podél bazénu a nastaví svoje tělo slunci. Jejich rodina se snadno opaluje, zatímco já na slunci jen zčervenám. Také se mi snadno tvoří pihy, díky čemuž se mi táta směje.

„Jimmy ti to řekl?“

„Zmínil se u večere. Takže je to pravda?“ podívá se na mě ze země John.

„Hm.“ Proč? Proč to musel Jimmy někde říkat? Jakoby nestačilo lhát jemu, ale i celé jeho rodině!

„Jakej je?“

„Normální.“ Tuto odpověď už mám nacvičenou.

Johna to rozesměje. „Normální? Neznám jediného člověka, kterej by byl normální!“ směje se dál.

„A co já?“ ozve se další hlas přes plot, tentokrát je ženský a patří jeho starší sestře Mirandě.

„Ty tuplem!“ odpoví ji John.

Miranda si z toho nic nedělá, přelege plot taky a jde za námi. Je vyšší než já a má krásné vlasy. Spadají jí ve velkých vlnách na záda. Jako malý jsem si takto představoval všechny princezny v knihách. Byly i stejně laskavé a usměvavé, a uměly zpívat. Když to Mirandini bratři během her občas přeháněli, tak mě ona bránila. Také si mě vždy vybrala do svého týmu, i když věděla, že jsem nejslabší. Nyní je již vdaný a má malé chlapečka.

„Ahoj Sebe,“ usměje se na mě.

„Ahoj. Jak to že jste tady všichni?“ podívím se.

Miranda bydlí několik kilometrů odsud a rodiče často navštěvuje. Ale John se doma zdržuje minimálně, je vášnivý cestovatel, který miluje toulání a poznávání cizích zemí.

„Naši budou mít výročí svatby, tak jsme se všichni sjeli na místo. Dvacet pět let od svatby! Za týden bude oslava. Jsi zvanej,“ odpoví mi John a zkouší na svoji sestru stríknout vodu z bazénu.

„Děkuji, rád přijdu,“ ujistím ho, zatímco pozoruji, jak Miranda na oplátku zkouší shodit Johna do bazénu.

Celou jejich rodinu mám moc rád a, i když je to asi ošklivé, jsem jako malý často litoval, že nepatřím k nim. Paní Rollová mi maminku dělala častěji než ta moje a pan Roll mě vychovával spolu se svými dětmi. Nikdy mi nikdo z nich nedával najevo, že k nim nepatřím, nebo že jsem jim obtíž. Naopak mě k sobě vždy zvali a brali mě všude sebou. To ostatně platí dodnes.

„Můžeš vzít i svého přítele,“ řekne mi Miranda, které se nakonec povedlo svého mladšího bratra do bazénu dostat. „Já taky přivedu Roberta.“

Ano, ale její manžel je skutečný! Budu se muset na něco vymluvit. Ale uvěří mi? Nebudou mít pochybnosti? Co když mi pak už nebudou věřit?

„Řeknu mu o tom, ale nevím, jestli bude mít takto narychlo čas,“ usměje se na ni omluvně.

„Snad jo, chceme ho vidět!“ oplatí mi Miranda úsměv.

„Já vím. Kde je Jimmy?“ zeptá se raději.

„S tou... Jak se ta jeho nová jmenuje?“ podívá se John na Mirandu.

„Randa? Ne, Ronda!“

„Jo, s tou. Jsou zavření v jeho pokoji, takže hádej, co tam asi dělají?“ ušklíbne se na mě on a vyleze z vody.

Vím, co bych dělal v jeho pokoji já. Asi bychom hráli počítačové hry a jedli nějakou dobrotu od paní Rollové. Ale oni tam asi dělají jiné věci.

Dopoledne strávíme my tři u bazénu, dokonce mě Miranda přesvědčí, abych si šel s nimi zaplavat. Není to o tom, že bych nesnášel pohyb, ale prostě mi to nejde. Nemám sílu, rychlost a ani výdrž.

Na oběd k Rollovým ale nejdu, i když jsem pozvaný. Dnes by se mi asi jedlo těžko. Nejen, že tam na oběd asi bude i Ronda, ale Rollovi by se asi vyptávali na mého přítele a já jim nechci lhát. Ale stejně tomu nejdu. V naší oblíbené italské restauraci, kam si jdeme po obědě sednout na zmrzlinu, přijde téma mého přítele na přetřes. Naši, tedy spíš Jimmyho, kamarádi, tam již na nás čekají. A Ronda hned po objednání začne s výsledkem mojí osoby.

„Kde jste se seznámili?“ podívá se na mě přes stůl, kde sedí vedle Jimmyho.

„S kým?“ nechápu nejdříve.

„S tím tvým, ne?“ upře na mě pohled jak na malé a nechápané dítě.

„V jednom klubu.“

„Kde?“

„U reka,“ vzpomenu si na název toho drsného klubu ve městě. Opravdu mě totiž nenapadá jiné místo, kde by se mohli homosexuálové potkat. Aspoň tady v blízkém okolí.

„Tam jsem ještě nikdy nebyla,“ zvedne nos.

„Já slyšel, že je to tam docela ostrý!“ ozve se Martin. Hraje ragby, takže kolem něj musí být vždycky hodně místa, aby se tam se svými rameny vešel.

„Trochu ano.“ Nechci pomloutvat místo, které ani osobně neznám.

„A tos tam byl sám?“ zeptá se Jimmy starostlivě.

„Hm.“

„Že ses nebál! Vždyť se bojíš pořád a všeho,“ rozesměje se písklavě Ronda a já raději sklopím oči.

„Rondo! Nech ho!“ otočí se na ni Jimmy.

„Jak vypadá?“ zeptá se mě Linda, zatímco se Ronda urazí, že ji Jimmy okřikl, a že si to dovolil dokonce před jejich přáteli.

„Normálně.“ Prosím, najděte si nové téma.

„A co dělá?“ ozve se i Sarah. Na rozdíl Lindy, která je krásná černovláska, po které šlí půlka školy, je Sarah drobná a trochu nevýrazná hnědovláska. V lidech ale probouzí touhu ji ochraňovat, to údajně máme společné. Proto i vedle sebe sedíme na hodně předmětech. Nám oboum vyhovuje klid a ticho.

„Studuje.“ Volím raději bezpečné a všeobecné odpovědi, studentů je přece hodně a já bych se starším mužem stejně nechodil.

„A co studuje?“

Před odpovědí mě zachrání servírka s našimi poháry. Dělají zde tu nejlepší zmrzlinu v celém městě. Já jsem si objednal svoji oblíbenou meruňkovou s kousky ovoce a sušenkou.

Dívám se na Rondu a říkám si, co na ní asi Jimmy vidí. Není to hodná a příjemná holka, naopak, to každého ryje, pomlouvá a uráží. Ale je hezká. Dlouhé světle hnědé vlasy, malá prsa a panenkovský obličej jí zajišťují hodně obdivu. Na ní je dobře vidět, že lidé upřednostňují vzhled před povahou. Já bych Jimmyho miloval, i kdyby byl ošklivý. Přece jenom jsem se do něj zamiloval jako dítě a děti neřeší, jestli má někdo větší nos nebo šikmé oči. Jimmy tedy nemá ani jedno, ale ani to by ho v mých očích neudělalo ošklivějšího.

Ostatní se zatím baví o tom, co je ještě do konce prázdnin čeká, kam ještě pojedou, co ještě zažijí. V mém případě není o čem mluvit. Naše rodina nikdy nikam spolu nejela. Jediné výlety, které jsem absolvoval, byli s Rollovými, kteří mě brali se svými dětmi do

zábavních parků nebo na památky. Na dlouhodobější výlety mě máma ze strachu nepouštěla. Všude je moc nástrah a nebezpečí.

„Už ses rozhodl, na které vysoké školy si podáš přihlášky?“ nahne se ke mně Sarah, když dojí svoji zmrzlinu.

„Na všechny, kde je Literatura. A pak i na státní na Dějiny.“

„Na Literaturu se určitě dostaneš, máš výborné známky. Vybral sis i téma eseje?“ vyptává se dál.

„Ano. Porovnání Evropské a Asijské literatury a jejich stylů.“ Podle mě je to zajímavé téma, na které se toho dá hodně napsat. Přece jen se jedná o naprosto jiné světy a tak i jejich styly psaní a příběhy jsou naprosto odlišné. Také jsem žádnou podobnou práci nenašel.

„To zní zajímavě,“ usměje se Sarah.

„A co ty a vysoká?“ zajímám se já.

„Stále Filozofie.“

„Ježííííši!“ ozve se pískavě Ronda. „Jsou prázdniny a vy probíráte školu? Jste vůbec normální?“

Já i Sarah se na ni podíváme, ale nic neřekneme. Ronda ani reakci nečeká a rovnou začne Lindě popisovat, co si včera koupila nového na oblečení. Podívám se na Sarah a ona se na mě mírně usměje. Víme oba dva dobře, jaká Ronda je. I dnes je slyšet hlavně ona.

Cestou domů jdeme vedle sebe s Jimmym a mě to nedá se nezeptat na otázku, která mně vrtá hlavou.

„Jimmy, proč jsi s Rondou?“ Vždy jsem se ho na to chtěl zeptat, ale teprve dnes jsem se odhodlal. Jen doufám, že to Jimmymu nebude vadit. Přece jen je to hodně osobní otázka, na kterou mi třeba nebude chtít odpovědět.

„Jak to myslíš?“ podívá se na mě udiveně z boku. Slunce mu prosvítá hnědými vlasy a vypadá to jako svatozář.

„Ronda je...“ Jak to říci a neurazit?

„Já vím,“ dojde mu to. „Ale ve skutečnosti není tak hrozná. Když jsme spolu sami, tak je hodná a milá.“

„Tak proč se mezi ostatními lidmi chová...“

„Jako potvora?“ doplní mě Jimmy.

Jen přikývnu.

„Nevím, proč se tak chová. Možná se jen schovává.“

„Nemá mě ráda,“ uteče mi proti mé vůli.

„Tak to není!“ ohradí se Jimmy. „Ona jen... Holky a nejlepší kamarádi, znáš to. Prostě se o mě přetahujete,“ rozesměje se. „Tomu tvému příteli se taky určitě nebudu líbit,“ mrkne na mě.

Trochu nuceně se na něj usměji. Začíná to pomalu vypadat, že opravdu si budu muset přítele najít, a že mi žádné výmluvy nepomohou.

„Rondy si nevyšmejd,“ řekne mi ještě před našimi domy a zajde do jejich dveří.

Já se vydám do svého pokoje a rovnou si sednu k počítači, abych se podíval na otevírací dobu klubu U reka. Ano, nevypadá to zrovna jako naše oblíbená cukrárna, ale jiná možnost tu není.

Ovšem ani fotky na jejich stránkách mě nemohli připravit na realitu! Už před vchodem se zarazím, jelikož tam leží opilý muž v kalužinách svých zvratků. Neměl bych mu nějak pomoci? Třeba zavolat sanitku? Než se ale rozhodnu, tak se muž vrávoravě zvedne a vydá se někam do tmy. Tam za ním nepůjdu, zavrtím rychle hlavou.

Samotný klub je ve větším skladu s nízkým rovným stropem. Až ven je slyšet přervaná muzika. Trvá mi dvacet minut, než se odhodlám vejít dovnitř. A na první pohled je vidět, že sem nepatřím. Mám na sobě obyčejné rifle, bílé tričko a k tomu lehkou mikinu s logem nedaleké univerzity. Tu jsem si vzal, abych vypadal starší, ale to mu tady rozhodně nepomůže. Po rozhlédnutí zjistím, že osazenstvo je tvořeno samými muži a všichni mají minimálně třicet let. Jak tady najdu studenta? Nebo aspoň někoho, kdo na něj vypadá?

V klubu je silně zakouřeno, skoro ani nejsou vidět dva kulečnickové stoly u stěny. Bar spíš tuším někde na druhé straně místnosti. Uprostřed je volný plácek, asi na tanec, ale nikdo tady netancuje. Podél tří zbývajících stěn jsou stoly se židlemi. Pomalu se vydám k baru, kde ale není místo. Tísni se tu docela dost lidí a přerývají sebe i hudbu.

„Promiňte?“ zkusím požádat, aby mě pustili také k baru, ale ani si mě nevšimnou. Zkusím tedy zvýšit hlasitost. „Promiňte? Prosím vás. Pardon!“ křiknu a zrovna se trefím do pauzy mezi skladbami. Ztichlou místností se rozezná můj hlas a asi padesát hlav se na mě zadívá. Mám chuť utéct a schovat se doma pod postelí, ale odvázně se otočím směrem k baru. Zahlídnu tam bezvlasou hlavu barmana.

„Promiňte,“ oslovím ho roztřeseným hlasem, „mohl bych dostat jednu kolu? Děkuji,“ rozechvěle se usměje, a doufám, že se na mě přestanou všichni dívat, a že začne opět hrát hudba. Ale nestane se ani jedno z toho. Všichni dál koukají.

„Ale, ale, co to sem zabloudilo?“ ozve se do ticha hlas a já se po něm otočím. Uvidím asi čtyřicetiletého muže, který má neuvěřitelně moc tetování a několik ocelových cvočků v uchu.

„Ztratil ses mamince?“ podívá se na mě pobaveně.

„Ne, já se neztratil,“ zakroutím hlavou a popotáhnu si mikinu. Nelíbí se mi, jak si mě, nejen on, prohlíží. Podívám se na barmana, jestli mi třeba pomůže a dá mi tu kolu, ale ani se nehne. Jen mě s mírně naštvaným výrazem pozoruje.

„Tak co tady hledáš?“ ptá se ten potetovaný dál.

„Nic. Já jsem se jen přišel napít.“

„Napít? Koly? Proč si nedáš něco ostřejšího?“ zeptá se s úšklebkem na tváři.

„Tomu ještě nebylo osmnáct, nenaváděj ho!“ ozve se další hlas z druhé strany klubu. Po něm se ale neotočím, nepřijde mi jako dobrý nápad otáčet se k potetovanému zády. Přijde mi nebezpečný.

„Bylo?“ zvedne on obočí.

„Pardon?“ nechápu jeho otázku.

Moje otázka ho rozesměje. „Prej pardon! Já se právě zamiloval, pánové!“ směje se nahlas a k němu se přidá i většina klubu.

Co na tom bylo tak vtipného? Neslyšel jsem dobře, tak jsem se zeptal. Je přece neslušné neodpovědět.

„Ptal jsem se, jestli ti už bylo osmnáct,“ řekne mi, až se konečně dosměje a otře si uslzené oči.

„Bylo. Už je mi osmnáct.“

„Nekecej! Vypadáš tak na patnáct.“

Jeho odhad mě ani nepřekvapí, tolik mi hádají všichni. Prodavači, uvaděči v kině, lidé na ulici.

„Ne, vážně! Před dvěma měsíci mi bylo osmnáct,“ kývu hlavou.

To je zase rozesměje.

„A to ses rozhodl pro bobříka odvahy. Nebo jsi chtěl, když seš teď dospělej, si konečně zašoustat?“ podívá se na mě tetovaný a mně se udělá zle. Rychle se rozhlédnu, ale ne, ani teď nenajdu nikoho, kdo by mi chtěl pomoci. Nebo se tvářil vlídně.

„Pokud chceš, tak jsem ti plně k dispozici,“ usměje se tetovaný, ale není to příjemný pohled. Přijde mi, jako by mě chtěl sníst.

„Já... Asi půjdu,“ rozhodnu se konečně poslechnout svůj rozum. Když ale chci přejít ke dveřím, zastoupí mi on cestu.

Musím se podávat nahoru, protože je hodně vysoký. A svalnatý.

„S dovolením,“ požádám ho tiše.

„Kam chceš odejít? Přece jsem ti říkal, že jsem ti k dispozici,“ jeho ruka mě chytne za zadní část krku a přitahuje si mě k sobě.

Pokud jsem se před chvílí jen bál, tak teď jsem vyděšený hodně.

„Přece mi jen tak neutěčeš? Dám ti vzpomínky na celý život,“ usměje se z blízkosti asi deseti centimetrů. Jeho dech smrdí a oči se dívají zle.

„Hanku, ty bys mu spíš ty chlapy nadobro znechutil!“ ozve se za ním mladý posměšný hlas.

Tetovaný Hank mě pustí a otočí se. Přes jeho rameno uvidím vysokého a mladého kluka. Bude mu něco přes dvacet, oblečený je v dorvaných riflích a tílku, ze kterého vykukují potetovaní ruce. Na rozdíl od Hanka je jeho tetování hezké a barevné. Evidentně má

asijské předky, jelikož jeho oči jsou šikmé a má černé rovné vlasy. Ty teď má svázané nahoře na hlavě do malého culíku. Co mě zaujme, jsou jeho plné rty, které teď mají jeden koutek zvednutý v úšklebku nahoru.

„Proč se na to nevysereš, Rushi?“ podívá se na něj Hank.

„Je to jen děcko, který se ztratilo. Tak ho nech jít. Nebo chceš, aby měl celý klub průser kvůli tomu, že neudržíš ptáka v kalhotách a musíš si dokazovat na slabých svoji sílu?“ oponuje mu Rush. „Najdi si někoho, kdo tě bude chtít. Vím, jak je to těžký, ale dokážeš to!“ prohodí posměšně Rush. „Ty!“ podívá se pak přes Hankovo rameno na mě. „Pojď sem!“

Rád jeho příkaz splním a popoběhnu za ním. Vedle něj ještě stojí jeden kluk stejného věku. Ten je víc svalnatý a nazrzlý. Povzbudivě se na mě usměje, zatímco Rush se pořád dívá na Hanku.

Pak mě chytne nad loktem a odtáhne ven.

„Mladej a blbej, co?!“ podívá se na mě venku Rush. „Kde máš auto?“ rozhlídne se po parkovišti, aniž by čekal na moji odpověď.

„Děkuji,“ špitnu na něj.

„Jo,“ odmávne to rukou a pustí mě. „Kde je to auto?“

„Nemám auto,“ zakroutím hlavou. Na svoje nemám a táta by mi své nikdy nepůjčil, to auto zbožňuje.

„Jaks přijel?“

Ve světle pouličních lamp zjistím, že má malou jizvu na horním rtu.

„Autobusem,“ ukážu k nedaleké zastávce.

„Tak mazej na autobus a jed' domů!“ otočí se k odchodu Rush.

„Autobus mi teď nejede. Až za hodinu.“ Je to okrajová čtvrť, kam jezdí večer autobusy jen jednou do hodiny a ten můj před chvílí odjel.

„Zavolej domů,“ nadhodí přes rameno.

„Naši neví, že jsem tady. Měl bych potom problémy.“ Táta by mě asi zabil a máma by brečela.

„Zavolej svým kámošům.“ Teď už se ke mně otočí čelem, ale nemá zrovna nadšený výraz ve tváři.

„Ti spí.“ Už je jedenáct večer.

„Tak taxi!“ Už začíná být trochu našťvaný, zatímco jeho kamarád se čím dál více usmívá.

„Nemám peníze.“ Vzal jsem si jen pár drobných na pití. Navíc teď nechci odejít. Ne, když jsem našel svého ‚přítele‘. Sice je potetovaný, ale věk a pohlaví by odpovídalo a nikdo z mého okolí ho určitě nezná. Nebo ten druhý, který se na mě celou dobu povzbudivě usmívá, ten by byl vhodnější. Vypadá mileji a trpělivěji, ale Rush je... Je na něm něco, co mě nutí se na něj stále dívat. Vyzařuje z něj určitá síla.

„Tak jdi pěšky!“ zvedne na mě výhružně jedno svoje obočí.

„Je to daleko.“ To bych nebyl doma ani ráno. Nehledě na to, že bych se asi ztratil. Nemám moc dobrý orientační smysl a určitě bych netrefil. A už je i tma a já nemám tmou rád.

„Tak zavolej svou mateřskou loď a vrať se na svoji planetu!“ zvýší na mě hlas Rush. Ale ani teď se ho nebojím. Přitom Hank na mě nekřičel a já se ho bál. Ale Rush mě zachránil, nemusím se ho bát.

„Rushi?“ ozve se poprvé jeho kamarád a položí svému vzteklému kamarádovi ruku na rameno, asi aby jej uklidnil. „Odvezeme ho do centra.“

„Děkuji,“ usměje se na něj vděčně a on mi to oplatí.

Rush ale nadšený viditelně není. „Proč bysme se o to děcko měli starat? Neměl tam lézt! Byla to jeho chyba. Já mu zachránil zadek a ještě ho mám vézt domů?!“ rozčílí se nanovo Rush.

„Je to jen pár kilometrů a ty rád jezdíš autem,“ řekne naprosto klidně zrzek. Je pihatý a také potetovaný, ale i jemu to sluší. Působí neuvěřitelně klidným a mírným dojmem. Asi díky vlasům mi připomíná lva.

„Rád jezdím autem, ale nerad dělám chůvu!“ odsekne mu Rush. „Navíc jsem potřeboval mluvit s Georgem, a ten je teď v klubu!“

„Pojď,“ kývne mi ten klidný a já se za ním vydám přes parkoviště k Mustangu. Je to nádherný veterán. V autech se nevyznám, ale tenhle vypadá skvěle.

„To je tvoje?“ podívám se na zrzavého.

„Ne, Rushova láska. Spravuje si ji už několik let,“ prozradí mi.

„Vážně?“ otočím se na mračícího se Rushe.

„Zalez dozadu,“ poradí mi, aniž by mi odpověděl.

Rychle, ale opatrně, abych něco nezašpinil nebo neponičil, si vlezu přes přední sedadlo dozadu. V autě to voní nějakým jídlem a je tady nečekaně uklizeno. Rush si sedne na místo řidiče a jeho kamarád si sedne vedle něj. Rovnou vyrazíme a já vzadu přemýšlím, jak začít a zeptat se. Možná by jeho kamarád byl lepší, přece jen působí mileji. Sice Rush je atraktivnější, ale působí našťavaně. Aspoň tu dobu, co ho znám. A nemyslím si, že by se hrnul do toho mi pomoci. Spíš působí dojmem, že se nemůže dočkat, až se mně zbaví. Nedivím se mu, ale bohužel s nimi potřebuji ještě chvíli zůstat.

„Ještě jednou děkuji za to, žes mi pomohl. Předtím i teď,“ ozvu se tiše zezadu. Reakce ale není žádná ani od jednoho z nich. Nasucho polknu a odhodlám se k dalšímu pokusu.

„Jsi jako kouzelná babička. Ta ale plní tři přání,“ zasměju se nuceně, auto prudce zastaví, já přelítnu mezi sedadly dopředu a padnu na řadicí páku.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se mě jeho kamarád a pomáhá mi zpět na zadní sedadlo.

„Řekni mi, že po mně už nic nechceš a že to byl jen blbej vtip!“ zavrčí na mě tiše Rush.

„Byl to vtip. Ale-“ nadechnu se.

„Žádný ale! Nejsem tvoje rodina, nejsem tvůj kámoš, nejsem kouzelná víla. Žádný další přání neplním!“ přeruší mě vztekle.

Tak to nešlo dobře, sklopím vzadu hlavu.

„Cos potřeboval?“ zeptá se mě ten druhý.

Zvednu k němu hlavu. On by byl opravdu lepší.

„Coule! Jsi normální?!“ křikne na něj Rush.

„Jen se ptám, zajímá mě to,“ pokrčí Coul rameny.

„Já... Potřeboval bych na nějaký čas falešného přítele,“ řeknu potichu.

„Cože?“ teď se na mě otočí oba dva.

„Mám nejlepšího přítele a jeho přítelkyně si myslí, že jsem do něj zamilovaný, protože jsem ještě s nikým nechodil,“ snažím se tiše osvětlit situaci. Přece jen by měli mít představu, do čeho přesně jdou. Je pro mě ale těžké jim vše vyprávět. Co když se mi budou smát?

„Skvělý! Panic, kterej se blbě zabouchnul!“ obrátí se dopředu Rush.

Coul se na mě pořád klidně dívá. „Proč ti záleží na tom, co ona o tobě říká?“

„Nechci, aby měl kvůli mně Jimmy problémy,“ vysvětlím mu naléhavě. To přece musí pochopit.

„A aby věděl, že je to pravda, co?“ zeptá se přes rameno Rush.

„To taky,“ řeknu zase potichu, ale oni mě slyší. „Zaplatím! Bude to jen na chvílku, tak na dva týdny. Myslel jsem, že někoho potkám v klubu, ale to nebyl dobrý nápad. Ale pokud by mohl někdo z vás–“

„Zapomeň!“ přeruší mě Rush.

„Já bych ti rád pomohl, ale mojí přítelkyni by se to nelíbilo,“ vysvětlí mi Coul.

„Ty nejsi...?“ podívám se na něj udiveně. Myslel jsem, že do gay klubu chodí jen homosexuálové.

„Já ne,“ usměje se na mě. „Ale Rush je. A není zadaný!“ usměje se na svého kamaráda.

„Ty teď nikoho nemáš?“ zeptám se přímo Rushe.

Místo něj mi ale odpoví zase Coul. „On nikdy nikoho nemá. Není na vztahy.“

„A to je ten důvod, proč mu nepomůžu!“ odpoví mu Rush. „Nejen, že nehodlám nikde tajrdlíkovat a předstírat, jak hrozně jsem zamilovanej. Navíc nejsem na děcka! Podívej se na něj!“ otočí se na Coula. „Vypadá jako ze základky!“

„Osmnáct mi už opravdu bylo!“ ozvu se. „A zaplatil bych ti!“

„Nechci peníze!“ vyprskne nazpět.

„Vždyť potřebuješ nový karburátor,“ nadhodí klidně Coul a Rush ho odmění vzteklým pohledem.

„Koupím ti ho!“ Kolik vlastně stojí? To je jedno, koupím ho.

„Nechci!“ odmítne mě prudce.

„Bud' ti ho koupí on, nebo budeš muset zavolat k vám domů a žebrot tam,“ pomůže mi znovu Coul.

„Čí kámoš vlastně seš?!“ vyjede na něj Rush a vztekle praští rukou do volantů.

„Nebudeš muset předstírat zamilovanost. Vážně! Jen stačí, že budeš kolem mě,“ přesvědčuji ho naléhavě.

„Ne!“ zařve nahlas Rush a já se stáhnou dozadu.

Takže si ani nedokážu sehnat placeného přítele. Táta měl pravdu, když říkal, že o mě nikdy nikdo nebude stát. Jak mám říct Jimmymu, že žádný přítel není? Ronda se mi opět bude posmívat a možná Jimmyho nahlodá, aby začal uvažovat, jestli přece jen nemá pravdu v tom, že jsem zamilovaný do něj. Nakonec jej to tolik nahlodá, že se mi začne vyhýbat. Nebude se mnou mluvit, nebudeme spolu chodit do školy nebo na zmrzlinu. Ronda to určitě rozhlásí po škole a všichni se mi budou smát. Ztratím všechny svoje známé a budu naprosto sám. Rollovi mě nebudou zvat na obědy nebo na grilování. John a Miranda se k nám nebudou chodit koupat a vyprávět mi své historky.

Najednou tmu proříznou barevná světla a před námi zastaví policejní auto, ze kterého vystoupí pan Roll. Tak to je opravdu průšvih! V tuto dobu mám být přece doma v posteli!

„Dobrý večer. Váš řidičský průkaz,“ sehne se k okýnku. Mě vzadu si zatím nevšiml. Narovná se a prohlíží si jeho průkaz pod světlem z baterky. „Z jakého důvodu jste tu zastavili?“

„Měli jsme potíže,“ řekne Rush a já vím, že myslí mě.

„Jaké? Je tu totiž zákaz,“ vyptává se oficiálním hlasem pan Roll.

„My –“ nadechne se Rush.

„Dobrý večer,“ zavolám ze zadního sedadla.

Pan Roll se překvapeně skloní zpět k okýnku a posvítí si dovnitř.
„Sebastiáne?“

„Ano, to jsem já. Omlouvám se, ale bylo mi špatně, proto jsme tu zastavili,“ usměje se na něj.

„Je už dost pozdě! Jak to, že nejsi doma?!“ ptá se dál starostlivě pan Roll.

„Byl jsem v klubu,“ vykoktám ze sebe pravdu.

„Víš o tom tvoje matka?“ Pan Roll už sice nemá ten policejní tón, ale i tak se cítím, jako bych něco provedl.

„Ne.“

„Sebastiáne! Víš, jak by se bála?“ zeptá se vyčítavě pan Roll.

Ano, vím. Máma je opravdu hodně bojácná.

„Proto jsem jí to neřekl. Já... Jen jsem se chtěl vidět... S ním,“ ukážu dopředu na sedadlo řidiče.

„To je ten tvůj přítel?!“ zeptá se nevěřicně pan Roll.

Přikývnu a snažím se ignorovat Rushův zlostný pohled, kterým mě zabíjí. Coul otočí hlavu opačným směrem a já vidím, že se snaží nesmát. Nevím proč, mě je spíše na zvracení.

„Ano, to je on,“ přikývnu a na Rushe se raději nedívám. Víím, že to musí brát jako podraz, ale já jinak nemohu!

Pan Roll se na něj znovu pozorně zadívá a pak si prohlédne i jeho řidičský průkaz. Pak mu ho vrátí a podívá se na mě. „Zítřka u oběda si promluvíme.“ Otočí se, nastoupí do vozu a odjede.

„Tvůj otec je policajt?“ zeptá se mě Coul.

„To nebyl můj otec, ale soused. Vychovával mě se svými dětmi, takže do rodiny v podstatě patřím,“ vysvětlím mu.

„To je rozkošný,“ ozve se od řidiče sarkasticky, „ale proč jsi krucinál řekl, že jsem tvůj přítel?!“

„Prosím,“ podívám se v zrcátku do jeho očí. „Koupím ti ten karburátor! A bude to jen tak na dva týdny.“

„Čemu jsi na slově *NE* nerozuměl?!“ zvedne opět obočí.

„Rushi, přece nechceš lhát policajtovi, ne? Zná tvoje jméno z řidičáku,“ pomůže mi Coul. „A taky nechceš, aby tady Sebastián šel znovu do toho klubu a způsobil tam rvačku. Nebo aby mu tam ublížili!“

Je to vážně hodný člověk, usměji se v duchu. Škoda, že to nemůže být on, lépe by se s ním vycházelo. Ale naprosto to chápu. Nejen, že není gay, ale navíc je zadaný. I kdybychom spolu nic neměli, tak by lhal o tom, s kým chodí a jeho přítelkyni by to velmi ublížilo.

„Co je mi do něj?!“ Rush je pořád rozčilený a já se mu ani nedivím. Normálně bych na něj tolik netlačil a nepřesvědčoval ho, ale situace je opravdu kritická a já nutně potřebuji jeho pomoc.

„Prosím,“ zopakují znovu.

Chvilí je v autě ticho, než se na mě Rush otočí a podívá se mi vážně do očí. „Mám podmínku.“

„Jakou?“ Splním cokoli! Zaplatím mu ten karburátor, nebudu mu psát žádné sladké smsky, budu mu platit jídlo, které sní na našich schůzkách, rád mu i budu uklízet jeho auto nebo byt. Jen aby řekl ano!

„Ty dva týdny, co bude tahle šaškárna trvat, spolu budeme spát,“ řekne mi naprosto vážně Rush.

Zůstanu se na něj šokovaně dívat. To myslí vážně? Vždyť ale já... On ví, že jsem s nikým nespál. Sám to řekl, tak jak může chtít, abych poprvé spal s ním? S někým, ke komu nemám žádný reálný vztah. Už se chystám říct ne, když mi dojde, že moc na výběr nemám. Všichni vědí, že mám přítele. Pan Roll si myslí, že je to Rush, takže si nemůžu najít nikoho jiného. Navíc by se mi ani nepovedlo najít si někoho v tak krátkém čase. A ukázat Rondě ho budu muset, nebo nebudu mít nikdy klid a ona bude Jimmymu neustále říkat, že ho miluji.

„Dobře,“ zašeptám se skloněnou hlavou.

„Cože?“ zeptá se nevěřicně Rush.

Zvednu k němu oči a dojde mi, že on nevěřil, že tu podmínku přijmu.

„Řekl jsem dobře, s tvou podmínkou souhlasím,“ zopakují stále tichým hlasem. Dívat se do jeho očí ale nevydržím.

Rush si mě tiše prohlíží, než se obrátí k Coulovi. „Slyšels?“

„Jo. Máš přítele,“ usměje se na něj Coul a dostane za to od Rushe pořádnou ránu do levého ramene.

„Co budu muset dělat?“ podívá se ‚můj přítel‘ na mě.

„Představím tě svým přátelům. A taky bys ke mně mohl párkrát přijít, aby viděli, že... že jsme spolu.“ Jinak nemám moc představu, co spolu milenci dělají.

„Žádný kina, žádný vodění za ruce, žádný veřejný vyznání lásky a podobný pitomosti!“ namíří na mě dlouhý ukazováček Rush.

„Neboj, nic takového,“ ujistím ho rychle.

„Po uplynutí dvou týdnů vše skončí a ty mi dáš karburátor. Typ ti pošlu. A už se nevidíme! Žádný pronásledování, žádný prosby! A sex bude kdykoli a jakkoli si řeknu, jasný?!“ zvedne na mě obočí.

Přikývnu. Na to, abych něco řekl, už nemám. Rush se otočí nazpět k volantu. „Kde bydlíš?“

„Nemusíš mě tam vozit, stačí mě vysadit ve městě.“ Nechci ho dál obtěžovat a zbytečně dráždit.

„Přece se musím o svého přítele postarat,“ ušklíbne se ironicky. „A mám k tobě chodit, tak bych měl vědět, kde to je, ne?“ podívá se na mě přes zrcátko.

„Okrajová čtvrť na jihovýchodě města. Za Červeným kostelem doleva,“ vychrílím ze sebe rychle.

Beze slova tam vyrazíme a za patnáct minut jsme před naším domem.

„Ještě jednou děkuji. Chceš moje telefonní číslo?“ zeptám se ho váhavě před vystoupením z auta.

„Asi mi nic jinýho nezbude. A ty se nesměj!“ zamračí se Rush na svého vysmátého spolujezdce. „Stejně je to tvoje vina!“

„Moje?“ Coula to překvapí, ale usmívá se dál.

„Jo, tys chtěl, abych ho odvezl!“

Nadiktuji Rushovi svoje číslo a on si ho uloží do mobilu.

„A dál?“ podívá se na mě.

„Dál?“ Jak to myslí?

„Co bude zítra?“ osvětlí mi svoje myšlenky.

„Aha. Obědvám u Rollových, to je ten dům vedle,“ ukážu na něj. „A potom mám celý den volno.“

„Tak já se pak stavím a ukážu ti, jakéj karburátor budu potřebovat. A domluvíme další postup,“ pustí mě z vozu, pak nastoupí a odjede.

Potichu zajdu do domu. V posteli se musím usmát. Mám přítele!
A Ronda mi bude muset dát pokoj!

Neděle

Probudím se nezvykle pozdě. Asi díky večernímu ponocování. Vzhledem k tomu, že je po jedenácté hodině, tak ani nesnídám. Přestože je neděle, tak nevidím nikoho ze svých rodičů. Máma bude asi na zahradě a táta je zřejmě někde se svými kamarády. Nebo ještě spí. Jen se trochu umyji a pak zaběhnu k sousedům na oběd. Zde klepat nemusím, chodím sem přes třináct let a znám to tu lépe než u nás doma.

„Dobré poledne,“ usměji se na paní Rollovou, která se točí kolem kuchyňské linky a chystá oběd.

„Ahoj Sebastiáne,“ usměje se na mě. „Prostři, ano?“

„Jistě.“ Dělán to vždy v neděli. Mám rád tradice a zvyky. Jsou takové bezpečné. Člověk vždy ví, co má dělat a jaké je jeho místo. Ke každému místu na stole položím talíř, příbor, skleničku a ubrousek. Doprostřed stolu dám podložku pod mísy s jídlem. Nachystám i karafu s vodou.

„Ahoj Sebe,“ pleskne mě do ramene. Asi stal už dřív, jelikož nevypadá ospale.

„Ahoj. Kde je Jimmy?“ rozhlédnu se.

„Vyspává, včera byl dlouho venku,“ odpoví mi John a sedne si k prostřenému kuchyňskému stolu.

„S Rondou?“ zeptám se.

„Jo. Já tu holku moc nemusím!“ zašklebí se na mě a vstane, aby všem nalil pití.

„Není nejhorší,“ zastane se jí paní Rollová.

„Mami!“ zakroučí hlavou John. „Je protivná a má odpornej pisklavej hlas. Jak myš v záchodě!“

„Johne!“

„Co? Říkám pravdu,“ pokrčí John rameny.

„Je to přítelkyně tvého bratra, tak ji nech být. Každý má jiný vkus.“
Paní Rollová nemá ráda hádky v rodině.

S Johnem si sedneme ke stolu, kam za chvíli dojdou i pan Roll a Jimmy. Ten má na sobě ještě pyžamo. Viditelně se ani nečesal, protože má rozčepýřené vlasy. A také má v očích ospalky. Ospale mi kývne a sedne si na vedlejší židli.

Všichni si naložíme jídlo a začneme jíst. Tuto rodinou atmosféru u jídla mám rád. Je tak rozdílná od té těžké a ustrašené u nás. Člověk se tu nebojí pohnout nebo něco říci. Také si tu spolu všichni povídají a poslouchají se navzájem. Podle mě takto vypadá pravá rodina.

„Sebastiáne,“ podívá se na mě během jídla pan Roll, „ten tvůj přítel se mi zrovna moc nelíbí.“

Sklopím zahanbeně hlavu. Ne, že bych se za Rushe styděl, ale je to jen moje reakce na kárání, vždy sklopit hlavu. Aspoň mi tak nikdo nevidí do tváře a nepřčte si tak, co se ve mně děje.

„Jak nelíbí? Tys ho viděl?“ nechápe John.

„Ano. Včera v noci jsem je potkal ve stojícím autě. Jeli z nějakého klubu nebo odkud,“ zamračí se pan Roll. „Zastavili na zákazu.“

„Proč?“ otočí se na mě John. „Muchlovali jste se?“

„Johne!“ okřikne ho jeho máma, když vidí, jak zrudnu.

„Ne,“ zašeptám v odpovědi. „Bylo mi špatně.“

„Výmluvy,“ mrkne na mě on a já znovu zrudnu.

„A proč se ti ten hoch nelíbí?“ zeptá se paní Rollová svého muže a přidá mi kousek masa na talíř.

„To, že má tetování by ani nevadilo, ale on působí tak tvrdě. Víš, jako grázl! Já tyhle typy znám dobře z práce a pro Sebastiána se nehodí. On je moc hodný na to, aby se s někým takovým zahazoval. Ten kluk ho jen využívá!“ vysvětluje svojí manželce pan Roll.

Není pravda, že mně Rush využívá, to já využívám jeho. Ale to nahlas říct nemůžu, tak se jen dívám do talíře. Ale jsem trochu rád, že pan Roll Rushe viděl. Takto mi už musí všichni věřit, že mám přítele. Protože na to mám svědka. Ale mrzí mě, že se panu Rollovi nelíbí. Záleží mi na jeho názoru a chtěl bych, aby mi mého přítele schválil. I když se jedná jen o náhradního přítele.

„Přece není tak hroznej, ne?“ zastane se mě Jimmy.

„Není,“ usměji se na něj. „Je hodný. Zachránil mě, když jsem potřeboval pomoc. A vozí mě domů. Dnes taky přijede.“

„Sebastiáne, máš na víc!“ nenechá si to pan Roll vymluvit. Tím si tedy nejsem jistý, nikdo mě nechce.

„Neměli bychom odsuzovat a pomlouvat někoho, koho ani neznáme,“ rozhodne paní Rollová. „Pozvi ho na naši oslavu v pátek, ano?“ usměje se na mě.

„Zeptám se ho,“ přikývnu.

„Dobře. A teď se v klidu najíme,“ rozhlédne se ona po všech mužích u stolu.

Při dezertu, čokoládovém dortu, mi začne zvonit mobilní telefon v kapse mých riflí. Neznámé číslo.

„Sebastián. Prosím?“ zeptám se.

„Kdy mám přijet?“ ozve se mužský hlas a já jsem zmatený. Někdo si spletl číslo a volá mi místo svého kamaráda?

„Kdo- Rushi?“ dojde mi, že ten hlas znám, i když je změněný díky telefonnímu přístroji.

„Ne, Santa Klaus! Jasně, že já! Kdy mám dorazit?“ vyptává se netrpělivě.

„V kolik máš čas? Já můžu hned.“ Rozhlídnu se kolem stolu a vidím, že mě všichni poslouchají. Pan Roll mírně nespokojeně, ostatní zvědavě. Vevnitř ucítím něco jako hrdost na to, že mi volá kluk. Je to poprvé. Hrdost i hovor od muže.

„Za dvacet minut budu u tebe,“ řekne hlas v telefonu.

„Dobře.“

„Žádný seznamování s rodičama, jasný?!“ dá mi jasné instrukce Rush.

„Ne, to je v pořádku.“

„Fajn. Tak zatím.“ Klik.

Mobil si dám zase do kapsy a vezmu si opět lžičku.

„Jede sem?“

„Ano,“ odpovím Johnovi a dám si další kousek dortu do pusy.

„Seznámíš nás?“ podívá se na mě Jimmy.

„Dnes raději ne. Ale brzy, neboj.“

Musím s Rushem probrat ještě pár detailů, aby se nějak nepodřekl.

Dojím jídlo, rozloučím se s Rollovými a jdu čekat před dům. Nechci, aby Rush zvonil, protože by to mohlo přivolat mámu.